

De Ster

JEZUS ZEGENT DE KINDEREN

Februari 1957

De Ster

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

57e JAARGANG

Nr 2

Blz.

Van de Redactie	35
Een wonderbaar werk en een wonder . . .	36
Enige Zendingsservaringen	44
Teveel woord van wijsheid?	46
Onze Zonnehoek	47
Studiegids voor Huisbezoekers	53
De vraag van de maand	54
Onder de Ponco-Indianen	58
Ons nieuw O.O.V. Comité	62
Gebeurtenissen in de Zending	63
Acht ge uw taak gering	64

Redacteur:

RULON J. SPERRY,

President der Nederl. Zending.

Assistent:

A. D. JONGKEES

Zendingsfotograaf:

RINZE SCHIPPERS.

Administratie: Laan van Poot 292, Den Haag

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand.*

ABONNEMENTSPRIJS: f 1,25 PER KWARTAAL
GIRONUMMER 240615 - LAAN VAN POOT 292 - DEN HAAG

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

Onze Avonddiensten.

Van de vele kerken, die de wereld telt, is de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen een van de weinige, die haar leden iedere Zondag in de gelegenheid stelt van het Heilig Avondmaal te nemen. In Leer en Verbonden 20:75 gebiedt de Here ons naar het bedehuis te gaan om deel te nemen aan het Avondmaal, opdat wij Hem immer indachtig zullen zijn. Het Avondmaal is ingesteld, opdat wij ons de Verlosser der wereld zullen herinneren, Zijn lijden en Zijn dood. (Zie 1 Cor. 11:26). **Zijn lijden.** Van de zwaarte en diepte daar van kan niemand zich een denkbeeld vormen. Wat Hij, Jezus Christus, de Zoon van God, in den hof van Gethsemane heeft doorworsteld en doorstaan, gaat het menselijk bevattingvermogen te boven. In die ure nam Hij de zonden der wereld op zich — hoe weten wij niet — maar het schuldeloos lichaam werd terneergedrukt door die ontzagelijke last en uit elke porie druppelde bloed.

Wij lezen in Lukas 22:43 dat een engel uit de hemel neerdaalde en Hem versterkte.

Dit lijden, dit geestelijk leed, moet smartelijker zijn geweest dan de lichamelijke pijn aan het kruis, dat volgde. Hij onderging het om onzentwil opdat door gehoorzaamheid aan Zijn Woord wij vergeving van onze zonden zouden kunnen ontvangen.

Zijn dood. Jezus stierf, veracht, bespuwd, geslagen. Hij stierf, opdat wij zouden leven. Niemand **benam** Hem het leven, Hij **gaf** het (Joh. 10:18.) Dit is het Goddelijke, de eeuwen trotserende element in dit drama.

Dank zij dit Offer werd de opstanding werkelijkheid, dank zij Zijn vrijwillige dood werd voor ons de mogelijkheid geopend om in ons verheerlijkt lichaam terug te keren vanwaar wij kwamen: het huis van onze Vader, waar vele woningen zijn.

Wij kunnen de hevigheid van het lijden van onzen Heer niet bevatten, maar wel de zegenrijke gevolgen van Zijn vrijwillig Offer overdenken en van deze gedachten vervuld, van het Heilig Avondmaal nemen.

Wanneer wij de hand uitstrekken om van het brood en het water te nemen, laat ons dit doen met de stille bede in het hart, dat het gebed, waarmede het Avondmaal wordt gezegend, aan ons vervuld moge worden: dat wij Zijnen Geest altijd met ons mogen hebben.

Wanneer wij met deze voornemens bezielde van het Avondmaal nemen, dan zullen en kunnen de zegeningen niet uitblijven en gaan wij geestelijk versterkt huiswaarts, al waren wij weinig in getal en vele zitplaatsen onbezet en al waren de toespraken niet steeds als die van een wel geoefend spreker.

En nu, als schrille en beschamende tegenstelling (beschamend voor hen, wien deze schoen past) houd ik u het beeld voor van het kerklid, dat op zoetigheid kauwend en met de kaak malend daar neerzit of op andere wijze van ergerlijke onverschilligheid en minachting voor de heiligheid van Gods Huis blijk geeft. Om maar niet te spreken van de tastbare bewijzen van de, in deze omgeving volstrekt ontoelaatbare snoeplust, die op of nabij de zitplaats van zulk een lid na de dienst worden aange troffen. Het is voornamelijk de jeugd, die zich aan deze grove onwelvoegelijkheid schuldig maakt. Aan u, ouders, de onafwijsbare plicht uw kinderen, zo zij zich daar aan schuldig maken, het ongepaste van het meenemen van snoepgoed naar de Kerk om het daar te gebruiken, onder het oog te brengen en hen er op te wijzen, dat het achterlaten van omhulsels in het bedehuis een gruwelijke onhebbelijkheid is, die u in uw huiskamer niet zoudt dulden.

Welnu, God duldt zulks in Zijn Huis ook niet. Laat ons dat wel bedenken. Het is natuurlijk onnodig er op te wijzen, dat wat hier over de Avonddiensten is gezegd, ook voor de Zondagsschool geldt.

En dat eerbied het kenmerk behoort te zijn van alle bijeenkomsten, die in het gebouw, God toegewijd, worden gehouden.

A. D. Jongkees

EEN WONDERBAAR WERK EN EEN WONDER

HOOFDSTUK 8

BEWIJZEN VAN DE GODDELIJKHEID VAN HET BOEK VAN MORMON

Verklaring van getuigen

Wij hebben het Boek van Mormon (het hout van Jozef, een verslag van de „andere schapen”, die Jezus beloofde te zullen bezoeken) beschouwd als een aanvullend boekdeel met Heilige Schrift, dat de Here beloofde aan de Bijbel (het hout van Juda) te zullen toevoegen en welke twee houten Hij tot één zou maken in Zijn hand. Nu schijnt het gepast om in het kort enkele bewijzen van de goddelijkheid van het Boek van Mormon aan te halen.

Eén der beste bewijzen is de verklaring van de drie getuigen aan wie de engel Moroni de platen toonde en tot wie hij getuigde, dat ze door de gave en de macht Gods waren vertaald. Dit getuigenis hebben wij reeds in zijn volle omvang aangehaald; bovendien staat het vooraan in ieder Boek van Mormon, te zamen met het getuigenis van de acht getuigen, aan wie Joseph Smith de platen mocht tonen. Geen van deze getuigen heeft ooit zijn getuigenis verloochend, ofschoon een ieder er van aan veel vervolging en spot was blootgesteld.

„Vertaald door de gave en de macht Gods”

Laten wij enige aandacht schenken aan de verklaring van de Here aan de getuigen, dat de platen waren „vertaald door de gave en de macht Gods.” Toen Hij bij monde van de Profeet Moroni Joseph Smith vertelde van de kroniek, die in de heuvel Cumorah verborgen lag, zeide deze:

„.....dat er twee in zilveren bogen gevatte stenen bij de platen waren, die, aan een borstplaat bevestigd, de zogenaamde Urim en Thummim vormden, en dat deze stenen de personen, die in het bezit hiervan waren en deze gebruikten, in oude tijden tot Zieners maakten; dat God deze stenen voor de vertaling van het Boek had bereid.” (Parel van Grote Waarde, Joseph Smith 2 : 35.)

Door middel van de Urim en Thummim was Joseph Smith in staat om van de gouden platen het Boek van Mormon [in het Engels] te vertalen, meer dan vijfhonderd gedrukte bladzijden; dit werk vergde hem ongeveer zestig dagen, namelijk van 7 april 1829 tot de eerste week van juni 1829. Wij betwijfelen of enige andere schrijver ooit een roman van dergelijke omvang in een dergelijk kort tijdsbestek heeft geschreven.

De Urim en Thummim

Zou het onbillijk zijn om te vragen wat de geestelijke leiders uit de dagen van Joseph Smith wisten van de Urim en Thummim? Zou Joseph Smith zelf er aan gedacht hebben om te beweren, dat hij het Boek van Mormon had vertaald met behulp van de Urim en Thummim? En toch was het gebruik van de Urim en Thummim aan de profeten van ouds bekend:

„Urim en Thummim, (d.i. 'Licht en Volmaaktheid') worden vermeld als het middel, waardoor de Hogepriester de Here vroeg; Ex. 28 : 30; Lev. 8 : 8; Num. 27 : 21; Deut. 33 : 8; I Sam. 28 : 6. De Urim en Thummim vormden kennelijk een stoffelijk voorwerp van de een of andere soort; er is naar voren gebracht, dat ze bestonden uit (I) stenen in de borstplaat van de Hogepriester; (II) heilige dobbelstenen; (III) kleine beeldjes van 'waarheid' en 'gerechtigheid' zoals gevonden, om de hals van een mummie van een Egyptische priester gehangen. De Urim en Thummim bestonden niet na de gevangenschap — Ezra 2 : 63.”
(*A Concise Biblical Encyclopedia*, blz. 154.)

Daar de Urim en Thummim door oude profeten gebruikt werden als een middel om de Here te vragen, en daar die door de hand des Heren waren bewaard en met de gouden platen aan Joseph Smith overhandigd, wijst dit alles op de wijsheid van God om die voor dit heilige oogmerk te bewaren. Deze feiten vormen een verklaring van de uiteenzetting van de secretarissen voor de Profeet Joseph Smith, dat zij schreven zoals hij dicteerde, en dat hij geen verbeteringen maakte. Lees het getuigenis van de voornaamste secretaris, Oliver Cowdery:

„Met mijn eigen pen schreef ik het ganze Boek van Mormon (op enkele bladzijden na), zoals het kwam van de lippen van de Profeet Joseph, zoals hij het vertaalde door de gave en de macht Gods, door middel van de Urim en Thummim Met mijn ogen zag ik en met mijn handen betastte ik de gouden platen, waarvan het werd vertaald Dat boek is waar.” (Roberts, *Comprehensive History of the Church*, deel I, blz. 138.)

Oorsprong der Amerikaanse Indianen

Het Boek van Mormon geeft een zeer definitief verslag wie de Amerikaanse Indianen zijn en hoe zij naar het westelijk halfmond kwamen. De eerste mensen, die genoemd worden die in Amerika woonden, waren de Jaredieten, die de toren van Babel ten tijde van de spraakverwarring en het verstrooien der volkeren verlieten. Door de Here werden zij naar Amerika geleid:

„En de Here zeide: Zie, het is één volk en zij allen hebben één taal. Dit is het begin van hun streven; nu zal niets van wat zij denken te doen voor hen onuitvoerbaar zijn.

Welaan, laat Ons nederdalen en daar hun taal verwarren, zodat zij elkanders taal niet verstaan.

Zo verstrooide de Here hen vandaar over de gehele aarde, en zij staakten de bouw van de stad.” (Gen. 11 : 6-8.)

Op grond van de verklaring, dat de Here „hen vandaar over de gehele aarde“ verstrooide, is het niet onredelijk om aan te nemen, dat een groep hunner naar Amerika verstrooid werd, want dat is gewis ook een gedeelte van „de gehele aarde.“

De Jaredieten stierven uit omdat zij nalieten de geboden des Heren te onderhouden. Voor een verslag van dit volk wordt de lezer verwezen naar het Boek van Ether in het Boek van Mormon.

Lehi werd in 600 v. Chr. door de hand van God met zijn gezin uit Jeruzalem naar Amerika geleid, en sedert dien hebben zijn nakomelingen dat land bewoond. Kort na hun aankomst daar plaatste de Here de vloek van een donkere huidskleur op de volgelingen van twee der zoons van Lehi — Laman en Lemuel — wegens hun goddeloosheid:

„En wegens hun ongerechtigheid deed Hij de vloek op hen komen en wel een zware vloek. Want ziet, zij hadden hun hart tegen Hem verstokt, zodat dit gelijk een keisteen was geworden; daarom, waar zij blank en zeer schoon en bekoorlijk waren, liet de Here God een donkere huid op hen komen, zodat zij niet aantrekkelijk zouden zijn voor mijn volk.

En aldus spreekt de Here God: Ik zal maken, dat uw volk een afkeer van hen heeft, tenzij zij zich van hun ongerechtigheden bekeren.

En vervloekt zullen de nakomelingen zijn van hen, die zich met hun nageslacht vermengen; want zij zullen met dezelfde vloek worden gevloekt. En de Here had het gesproken en aldus geschiedde het.“ (II Nephi 5 : 21-23.)

De aldus gevloekten slaagden er omstreeks het jaar 384 in alle blanken te verdelen op 24 zielen na. In dezelfde tijd legde Mormon in de heuvel Cumorah alle kronieken, die aan hem waren toevertrouwd, op enkele platen na, die hij aan zijn zoon Moroni gaf. (Zie Mormon, hoofdstuk 6.)

Omstreeks het jaar 420 voegde Moroni deze platen bij die, welke zijn vader Mormon reeds in de heuvel had gelegd. (Zie Moroni 10 : 1-2). En van deze laatstgenoemde platen werd door Joseph Smith het Boek van Mormon vertaald.

Het volk met de donkere huidskleur, dat het Amerikaanse land vanaf dat tijdstip bewoonde, werd in het Boek van Mormon „Lamanieten“ genoemd, het volk dat in het algemeen bekend is als de Amerikaanse Indianen, die allen van het huis van Israël zijn, zoals wij alreeds genoemd hebben.

Daarom kan worden aangenomen, omdat het Boek van Mormon een kroniek of geschiedenis van dat oude Amerikaanse volk is, dat een vrij volledig verslag verwacht kan worden van hun oorsprong en reizen, hun oorlogen en twisten, het leven en de leringen van hun profeten, en profetieën met betrekking tot de toekomstige bestemming van dat land Amerika.

Eén der meest belangwekkende kenmerken van het ganse boek is een verslag van Jezus' bezoek aan de inwoners van Amerika na Zijn kruisiging en hemelvaart, alsmede een beschrijving van de verwoestingen, die plaatsvonden ten tijde van Zijn kruisiging, en letterlijk het voor-

komen van het ganse land wijzigden: Bergen werden opgeworpen, stormen en wervelwinden woedden, steden verzonken, gebouwen werden door geweldige aardbevingen terneder geworpen, „en aldus werd de ganse aardbodem vervormd”. (Zie III Nephi 8).

Hedendaagse archeologische onderzoekingen hebben vele dezer bedolven steden gevonden, hoofdwegen van cement ontdekt, die in het Boek van Mormon vermeld worden, tempels en andere geweldige gebouwen aangetroffen, opgericht door die mensen, die in het oude Amerika een hoge trap van ontwikkeling en beschaving bereikt hebben. En de overleveringen der Indianen bevestigen deze feiten.

Legende der Washoe Indianen

Een typerend voorbeeld van deze overleveringen is de volgende legende der Washoe Indianen, die de geschiedenis van het verdwijnen van een groot bergmeer bewaard schijnt te hebben. Dit grote waterbekken was Lahonitan genaamd. Het bestaan er van in het verleden wordt bewezen door de versteende overblijfselen van dieren, die gevonden zijn in verschillende delen van dat gebied, alsmede door andere ondubbelzinnige aanwijzingen. De Indiaanse legende wordt als volgt verteld:

„Lange tijd, hoop lange tijd. Misschien honderd jaar, Indiaan niet weten, bleekgezicht weten. Mijn grootvaders vader, hij hoop oud man. Misschien twee-, driehonderd jaar, mij niet weten. Carson Valley, Waso Valley, Truckee Valley, Long Valley, Pyramid Lake, Lublock, overal allemaal water, veel vis, veel eenden. Grote vissen, nu zien niet meer, allemaal weg en niet teruggekomen.

Washoe Indiaan in grote bergen leven (hij wees naar de bergen van de Comstock en Pyramid keten). Soms Washoe Indiaan met boot naar Piutee Indiaan gaan, misschien Piutee met boot naar Washoe gaan. Ja, goede vrienden altijd.

Wijzende naar de Sierra ten westen van de Washoe Valley ging de oude Indiaan verder:

Grote berg al de tijd vuur, veel boem boem, hoop rook, Indiaan hoop bang! Toen op een dag hoop rook, hoop lawaai, en grond erg beven. Indiaan erg bang, neervallen en hoop schreeuwen. Zon ieder dag opkomen (wijzende naar het noordoosten) hij gaan neer (wijzende naar het zuidwesten). Een dag zon niet opkomen, Indiaan niet weten, berg hoop rook, grond hoop beven, wind waaien, water hoop wild. *Misschien twee, drie dagen zon niet komen*, Indiaan niet eten, niet slapen, alle tijd schreeuwen, schreeuwen. Ja, hoop bang. Toen water maken hoop lawaai, gaan snel als Truckee rivier; water gaan naar beneden en berg komen omhoog, hoop modder, veel vissen doodgaan, toen zon terugkomen over die berg daar (wijst naar het zuidoosten), en hij ondergaan daar (wijst naar het noordwesten). Ja, bleekgezicht weten, Indiaan niet weten.

Misschien twee, drie weken, modder opdrogen. Piutee, Washoe Indianen lopen, niet meer boten. Alle water weggaan; misschien beetje water Pyramid Lake, Honey Lake, Washoe Lake, te veel berg, hij vlug opkomen. Ja, Indiaan niet weten, water, grote vis niet terugkomen. Hem niet meer zien.” (Vrij naar het Engels van Mevr. M. M. Garwood, *Progressive West Magazine*, herdrukt in *Deseret Semi-Weekly News* van 5 februari 1906.)

Het verhaal schiet te kort in bijzonderheden, maar het geheel is duidelijk genoeg om aan te geven, dat de oorspronkelijke bewoners van dat

land in de vorm van een legende een soort verslag bewaard hebben van de verschrikkelijke beroeringen, die Noord- en Zuid-Amerika aangegrepen hebben.

Het getuigenis van Nephi

Lees nu een verslag van ditzelfde gebeuren, zoals opgetekend in het Derde Boek van Nephi in het Boek van Mormon, en dan zult u moeten toegeven, dat de twee verslagen in vrijwel alle punten overeenstemmen, zelfs aangaande het tijdvak, waarin de zon niet opkwam. Dit is het verslag, dat door Nephi is gegeven van hetgeen geschiedde op het Amerikaanse vasteland toen de Heiland gekruisigd werd:

„Doch ziet, er was een groter en vreselijker verwoesting in het noordelijke land; want ziet, de ganse aardbodem was veranderd door de orkaan en de wervelwinden en de donderslagen en de bliksemen en het buitengewoon hevige beven van de ganse aarde;

En de hoofdwegen werden opgebroken, en de vlakke wegen vernield, en vele effen plaatsen werden oneffen.

En vele grote en aanzienlijke steden verzonken, en vele beefden, totdat haar gebouwen omvervielen en haar inwoners werden gedood, en de plaatsen woest gelaten.....

En aldus werd de ganse aardbodem vervormd door de orkanen en de donderslagen en de bliksemen en het beven der aarde.....

En er was dikke duisternis over het ganse land, zodat de inwoners er van, die niet waren omgekomen, de damp der duisternis konden voelen;

En er kon geen licht zijn wegens de duisternis, noch kaarslicht, noch fakkels; evenmin kon er vuur worden gemaakt met hun fijn en uitermate droog hout, zodat er in het geheel geen licht kon zijn;

En er werd in het geheel geen licht gezien, noch vuur, noch schijnsel, noch de zon, noch de maan, noch de sterren, want zo dicht waren de nevelen der duisternis, die over de oppervlakte van het land waren.

En gedurende drie dagen werd er geen licht gezien; en er was voortdurend grote rouw en gehuil en geweend onder het ganse volk; ja, hevig was het gekreun van het volk wegens de duisternis en de grote verwoesting, die over hen was gekomen.” (III Ne. 8 : 12-14, 17, 20-23.)

Bij het beschouwen van de opmerkelijke gelijkkluidendheid van deze twee verslagen dient er aan gedacht te worden, dat het Boek van Mormon in 1829 werd uitgegeven en deze Indiaanse legende in 1906 werd gepubliceerd. Welke verklaring kan er zijn als geen van de twee op waarheid berust?

Aanvullend materiaal

Het is niet het oogmerk van de schrijver om te trachten in bijzonderheden de archeologie en ethnologie van Amerika te bestuderen, die zoveel bevestigende bewijzen voor het Boek van Mormon bieden. Voor een studie van aanwijzingen, dat (1) dat land bewoond is geweest door verschillende volken in wijd uiteen gelegen tijdperken, (2) en dat de overleveringen, die onder de oorspronkelijke rassen van Amerika worden aangetroffen en een gemeenschappelijke oorsprong schijnen te bezitten, nauw verwant zijn aan die der Israëlieten, zo niet

daaraan gelijk, (3) en dat de oude bewoners van Amerika een kennis bezaten van belangrijke gebeurtenissen uit de Bijbel, zoals de schepping, de torenbouw van Babel, de zondvloed, het leven en de kruisiging van de Heiland, de tweede komst van de Verlosser, het bedienen van het Avondmaal, enz. wordt de lezer verwezen naar „*Seven Claims of the Book of Mormon*,” door John A. Widtsoe en Franklin S. Harris Jr., „*De Artikelen des Geloofs*,” door James E. Talmage, en „*Ancient America and the Book of Mormon*,” door Hunter en Ferguson.

Tegenwoordige pogingen om de oorsprong van de Amerikaanse Indianen vast te stellen

Het volgende belangwekkende artikel werd op 22 oktober 1936 in Los Angeles door de *Associated Press* bekend gemaakt en het verscheen diezelfde dag in „*The Deseret News*” van Salt Lake City, Utah, met het opschrift: „Ex-President Hoover zal Pan-Amerikaans schoolproject helpen.”

„Het visioen van het scheppen van een nieuw wereldcentrum van cultuur voor Noord- en Zuid-Amerika nadert zijn verwezenlijking, zoals hier onthuld werd door Dr. William A. Kennedy van Lima, Peru.

Hij kondigde aan, dat Herbert Hoover toegestemd had zitting te nemen in een raad, gevormd door afgevaardigden van de een en twintig republieken van Amerika en van Canada, en dat het doel van \$ 30.000.000 in eerste schenkingen bijna bereikt is.

Rechten voor deze Pan-Amerikaanse Universiteit zullen binnen enkele maanden verleend worden door de regering van Peru en om financiële bijdragen te verwerven naar de andere republieken gezonden worden, zeide hij.

Eén van de belangwekkende takken van het Amerikaanse inter-natiën instituut zal gevormd worden door naspeuringen op het gebied van Amerikaanse archeologie, vooral in verband met de beschaving der Inca's en de omvang van die der Maya's, waarover steeds nieuwe gegevens gevonden worden.

'Ik verwacht over twee of drie weken naar Lima terug te keren met toezeggingen ten bedrage van \$ 1.500.000 in bijdragen van mensen uit de Verenigde Staten,' zeide Dr. Kennedy. 'Ik kwam naar Zuid-Californië met toezeggingen van \$ 1.250.000 uit het oosten en mid-westen en ook hier ondervond ik een zeer geestdriftige ontvangst.

Andere Amerikaanse natiën hebben er in toegestemd om evenveel bij te dragen als in dit land wordt gegeven, en wij hebben \$ 30.000.000 in onvoorwaardelijke schenkingen. Binnen tien jaar hopen wij tussen de \$ 60.000.000 en \$ 70.000.000 in schenkingen te hebben!'

Hieruit blijkt, dat de uitgave van zestig tot zeventig millioenen dollars niet te hoog wordt beschouwd als prijs om meer inlichtingen te krijgen over de oude inwoners van Amerika. Nauwelijks kan verwacht worden, dat zelfs het uitgeven van dit bedrag aan geld de geschiedkundige inlichtingen en gegevens kan verschaffen, die nu in het Boek van Mormon staan. Bovendien bevat het Boek van Mormon een kroniek van de leringen van geïnspireerde profeten, die onder het volk werkzaam waren, en profetische voorspellingen over de toekomstige bestemming van dat land.

Een verkieslijk land

„Ziet, dit is verkieselijk land, en welke natie het ook zal bezitten, zal vrij zijn van slavernij en van gevangenschap, en van alle andere natiën onder de hemel, indien zij slechts de God van het land wil dienen, Die Jezus Christus is, Die is geopenbaard door de dingen, die wij hebben geschreven.“ (Ether 2 : 12).

„Maar ziet, dit land, zegt God, zal u ter erfenis zijn, en de niet-Joden zullen in het land worden gezegend.

En dit land zal voor de niet-Joden een land van vrijheid zijn, en er zullen geen koningen in het land zijn, die zullen opstaan over de niet-Joden.

En Ik zal dit land tegen alle andere natiën versterken.

En die tegen Zion strijdt, zal omkomen, zegt God.

Want die een koning tegen Mij zal verwekken, zal omkomen, want Ik, de Here de Koning des Hemels, zal hun Koning zijn, en Ik zal voor eeuwig een licht zijn voor hen, die naar Mijn woorden luisteren.“ (II Ne. 10 : 10-14.)

„En nu ga ik, Moroni, mijn kroniek beëindigen van de ondergang van het volk, waarvan ik heb geschreven.

Want ziet, zij verwierpen alle woorden van Ether; want hij vertelde hun waarlijk van alle dingen sedert het begin van het mensdom, en dat, nadat de wateren van dit land waren weggevoerd, het een land werd, boven alle andere landen te verkiesen, een uitverkoren land des Heren; daarom wilde de Here, dat alle mensen, die er in wonen, Hem zouden dienen;

En dat het de plaats van het Nieuw Jeruzalem was, dat uit de hemel zou nederkomen, en het heiligdom des Heren.

Ziet, Ether zag de dagen van Christus, en hij sprak aangaande een Nieuw Jeruzalem in dit land.

En hij sprak eveneens aangaande het huis Israëls, en het Jeruzalem, van waar Lehi zou komen — nadat het zou zijn verwoest, zou het wederom worden opgebouwd, een heilige stad voor de Here; daarom kon het niet een nieuw Jeruzalem zijn, omdat het in dagen van ouds had bestaan; maar het zou wederom worden opgebouwd, en een heilige stad des Heren worden; en het zou worden gebouwd voor het huis Israëls.

En dat er voor het overblijfsel van het nageslacht van Jozef een Nieuw Jeruzalem in dit land zou worden gebouwd, voor welke dingen er een zinnebeeld is geweest. Want zoals Jozef zijn vader naar het land Egypte bracht, en deze daar stierf, zo heeft ook de Here een overblijfsel van het nageslacht van Jozef uit het land van Jeruzalem gebracht, zodat Hij barmhartig zou kunnen zijn jegens het nageslacht van Jozef, opdat zij niet zouden omkomen, evenals Hij barmhartig was jegens de vader van Jozef, opdat hij niet zou omkomen.

Daarom zal het overblijfsel van het huis van Jozef in dit land worden gevestigd; en het zal een land hunner erfenis zijn; en zij zullen de Here een heilige stad bouwen, zoals het Jeruzalem van ouds; en zij zullen niet meer worden beschaamd, totdat het einde komt, wanneer de aarde zal vergaan.“ (Ether 13 : 1-8.)

Een hooggeplaatste ambtenaar van de Amerikaanse regering legde na het lezen van het Boek van Mormon de volgende verklaring af:

„Van alle Amerikaanse godsdienstige boeken uit de negentiende eeuw is het waarschijnlijk, dat het Boek van Mormon het machtigste was. Het heeft vermoedelijk slechts één percent van de bevolking der Verenigde Staten bereikt, maar het heeft dit ene percent op zulk een machtige en blijvende wijze beïnvloed, dat alle mensen van de Verenigde Staten er de gevolgen van hebben ondervonden, vooral in verband met zijn bijdrage om één onzer grootste grensgebieden voor de beschaving te ontsluiten.“

Het getuigenis van een toerist

In juli 1934 schreef een toerist de volgende brief, nadat hij het Tempelplein in Salt Lake City bezocht had, waar hij een Boek van Mormon had verkregen:

„Gedurende 37 jaren ben ik dominee geweest van de Methodistenkerk te Ik heb een boekenschat van 's werlds grootste boeken verzameld, die mij meer dan \$ 12.000,— gekost heeft. Maar ik heb hier in het Boek van Mormon een waardevoller boekenschat gevonden dan in alle boekenverzamelingen ter wereld, omdat het Gods woord is.”

Het getuigenis van Dr. Willard Richards

Er wordt gezegd, dat toen Dr. Willard Richards, die in de gevangenis verkeerde met de Profeet Joseph Smith toen deze laatste met zijn broeder vermoord werd, en die later een raadgever werd voor Brigham Young in het Eerste Presidentschap der Kerk, voor het eerst een Boek van Mormon zag, hij het in het midden opensloeg en enkele bladzijden las. Hij sloot het boek met de woorden: „Dat boek is of door God of door de duivel geschreven, en ik zal eens uitvinden door wie.” Vervolgens las hij het boek in de volgende tien dagen tweemaal door, waarop hij zeide: „De duivel kon het niet hebben geschreven — het moet van God zijn.”

Het beloofde getuigenis van de waarheid van het Boek van Mormon

Het valt te betreuren, dat de wereld zo traag is bij het aanvaarden der waarheid. Met zulk een wondervol boek in ons midden, het aanvullend boekdeel met Heilige Schrift, dat de Here Ezechiël gebod te schrijven (het hout van Jozef), dat Hij — zoals Hij zeide — bij het hout van Juda (onze huidige Bijbel) zou voegen, en waarom is de wereld zo ongewillig om het aan te nemen?

In deze beknopte uiteenzetting van de boodschap van de engel Moroni aan de Profeet Joseph Smith hebben wij niet getracht de leringen van het Boek van Mormon noch de er in vervatte geschiedenis naar voren te brengen. Wij hebben ons tevredengesteld met een poging om te laten zien, dat het boek een plaats, ja, een belangrijke plaats heeft in de godsdienstige literatuur van de wereld; dat God Zelf geboden heeft, dat de kroniek moest worden bijgehouden; dat die bewaard zou blijven en te bestemder tijd te voorschijn gebracht.

Het zenden van Moroni om de gouden platen met de Urim en Thummim aan Joseph Smith te geven om die te vertalen vormt één der belangrijkste boodschappen, die mogelijk de wereld ingezonden kunnen worden. Het is te hopen, dat deze uiteenzetting velen zal aanmoedigen met een verlangen om het Boek van Mormon te lezen en vervolgens de daarin vervatte belofte des Heren op de proef te stellen:

„En wanneer gij deze dingen zult ontvangen, zou ik u willen vermanen, dat gij God, de Eeuwige Vader, in de naam van Christus zoudt vragen, of deze dingen niet waar zijn; en indien gij zult vragen met een oprecht hart en met een eerlijke bedoeling, en geloof hebt in Christus, zal Hij door de kracht des Heiligen Geestes de waarheid er van aan u bekendmaken.” (Moroni 10 : 4.)

Enige Zendingsservaringen

door Elder LeGrand Richards.

✱

(Elder Le Grand Richards, voormalig presiderend Bisschop van de Kerk, vertelt ons hier enige van zijn interessante zendingsservaringen. Hij heeft vier zendingen voor de Kerk op zijn naam en zijn gehele leven door de ware zendingssgeest verspreid.)

Toen ik mijn eerste zending ondernam, werd ik door twee andere jonge mannen vergezeld; een was van Idaho en de andere was uit het Zuiden van Utah. Na onze aankomst in Rotterdam, Holland, werd die van Utah het Rotterdamse district als arbeidsveld aangewezen en die van Idaho ging naar Groningen.

Toen deze laatste voor de Nederlandse zending werd aangewezen, waren zijn ouders een beetje teleurgesteld, omdat zij van Duitse afkomst waren; zij dachten dat het beter was geweest indien hij naar Duitsland was gezonden, zodat hij daar genealogisch werk kon doen.

Toen hij in het Groningse district aankwam, werd hem de plaats Veendam als arbeidsveld aangewezen en hij en zijn metgezel gingen daar kamers zoeken. Nadat zij reeds een aantal huizen met „gemeubileerde kamers te huur” waren gepasseerd, zei de jonge man: „Deze plaats lijkt me wel”, op een huis wijzende. Nadat hij daar enige weken was geweest, vond hij een lijst met een groot aantal namen van zijn vaders familie, die daar uit Duits-

land was gebracht.

Hier zien wij hoe wonderlijk de geest des Heren in belangrijke zaken betreffende de zaligheid van Gods kinderen kan leiden. Door de inspiratie van den Heer zond het eerste Presidentschap der Kerk deze jonge man naar Holland en diezelfde inspiratie deed de zendingsspresident hem naar het Groningse district zenden, en dezelfde inspiratie zeide de districtspresident hem in Veendam tewerk te stellen. Diezelfde inspiratie voerde de beide jonge mannen naar dat huis, wat in een stad van 50.000 inwoners geen toeval kan heten.

Een merkwaardige bekering.

Toen ik van 1905 tot 1908 in Holland op zending was, werd mij het volgende door een lid van de Rotterdamse gemeente verteld. Hij zeide dat hij vroeger Evangeliebedienaar was geweest en dat hij een kerk van zichzelf in Rotterdam had. Te dien tijde was hij een man van ongeveer zestig jaar, een innemende persoonlijkheid, met een grijze baard en imponerend van uiterlijk. De zendelingen hadden verscheidene

leden van zijn kerk bekeerd en deze goede Heiligen hielden zoveel van deze voorganger, dat zij hem dringend verzochten het Mormonisme te onderzoeken.

Tenslotte haalden zij hem over een onzer vergaderingen in Rotterdam te bezoeken. Na de vergadering knoopten de zendelingen bij de deur een gesprek met hem aan. Hij maakte Joseph Smith uit voor een valse profeet, een bedrieger en voor alles wat maar lelijk was. Toen ging hij naar huis. Hij zeide niet te weten wat hij had gedaan, maar hij had God mishaaagd, want toen hij in bed lag, kon hij niet slapen. Hij wentelde van de ene zijde op de andere tot het aanbreken van de dag. Toen stond hij op en ging de straat op totdat hij dacht, dat de zendelingen wel op zouden zijn. Hij ging naar het Hoofdkantoor en vroeg of hij een exemplaar van het Boek van Mormon mocht lenen. Ik heb het voorrecht gehad bij vele gelegenheden met deze man in dezelfde vergaderingen te spreken en de tehuizen van onderzoekers te bezoeken. Ik heb nooit een betere zendingsgenoot gehad en steeds was het voor mij opnieuw een ontroering hem met al de gloed en oprechtheid, waarover een man kan beschikken, te horen getuigen dat hij wist dat Joseph Smith een profeet van God en het Boek van Mormon waar was.

Geestelijke leiding.

Gedurende de tijd, dat ik van 1913 tot 1916 President van de Nederlandse Zending was, wa-

ren op een avond de zendingssecretaris en de president van het Rotterdamse district samen uitgegaan om enige vrienden te bezoeken. Op de terugweg nodigde de zendingssecretaris de districts-president uit bij hem in het Hoofdkantoor te blijven. Hij stemde hierin toe. Gelijk de gewoonte was met de zendelingen, knielden zij samen neer in gebed en gingen daarna ter ruste. De districts-president was evenwel erg onrustig en na enige ogenblikken zei hij tot de zendingssecretaris:

„Ik voel dat ik naar het districts-kantoor terug moet gaan”.

De zendingssecretaris antwoordde: „Als je dat gevoel hebt, geloof ik dat je moet gaan”.

Toen stond de districts-president op, kleedde zich weer aan en ging naar het districtskantoor terug, dat in de Kerk was ondergebracht.

Hij kwam juist op tijd om twee mannen tegen te houden, die zijn koffer de voortrap afdroegen, waar het geld van het Rotterdamse district in zat, verscheidene honderden dollars.

Een opmerkelijke genezing.

Toen ik president van de Nederlandse Zending was, waren wij uitgegaan om een doopdienst te houden. Een van de leden kwam naar het Hoofdkantoor en vroeg of enige ouderlingen met hem mee wilden gaan om zijn vrouw te zalven. Zuster Richards zond hem naar het huis van een der pas gedoopten, waar wij de avond na de doopdienst zouden

doorbrengen. Hij gaf zijn verlangen aan ons te kennen en wij vergezelden hem dus naar zijn woning.

Na onze aankomst daar vertelde zijn vrouw ons, dat zij een arme vrouw als vroedvrouw had geholpen, een kwestie van liefdadigheid. Door dit te doen, had zij een besmettelijke huidaandoening opgelopen. Zij was er mee naar de dokter gegaan en die had haar handen geheel met verband om-

wikkeld en haar gezegd, dat zij er dagen lang niet mee in water mocht komen. Zij zeide, dat wanneer wij haar wilden zalven, zij genezen kon worden. Toen zalfden wij haar. De volgende dag was het vastendag en in de getuigenisvergadering toonde zij haar handen, die van verband geheel ontdaan waren en getuigde, dat de Heer met de zalving door Zijn dienstknechten haar onmiddellijk had genezen.

Teveel woord van wijsheid?

Uit: Kerkeditie van de Deseret News.

SOMMIGE mensen zeggen dat voor de Kerk niets anders bestaat dan het Woord van Wijsheid en zij vinden dat maar eens over andere onderwerpen moet worden gesproken.

Dit is ook van de tienden gezegd, door de niet-tiendebetalers. En van verscheidene andere geboden, door hen die ze niet houden.

Maar wat nu over het Woord van Wijsheid? Kunnen wij daar werkelijk teveel over horen? Is de nadruk, die daar op wordt gelegd, groter dan zijn belangrijkheid? Maken wij ons in dit opzicht aan overschatting schuldig?

Wij leven in een tijd van grote onreinheid. De Schrift spreekt van een boos en overspelig geslacht en zij, die de droeve feiten kennen, weten dat die schriftuur voor onze ogen in vervulling gaat.

Kan ooit op reinheid, temidden van vuil, teveel de nadruk worden gelegd?

Wanneer het leven zelf van reinheid afhangt, kunnen wij dan ooit teveel aandacht aan reinheid schenken?

Sommigen zullen zeggen, dat het leven niet afhankelijk is van reinheid en dat deze bewering overdreven is. Maar hebben zij gelijk?

In tijden van epidemiën hangt het leven van reinheid af. Verontreinigd water bijvoorbeeld, heeft in een stad aan honderden het leven gekost.

Kan in zulke omstandigheden aan reinheid teveel aandacht worden besteed?

Hangt het leven zelf nog op andere wijzen van reinheid af dan lichamelijke gezondheid? Denk eens aan reinheid met betrekking tot geluk,

ONZE ZONNEHOEK

Bijlage van „De Ster” voor onze zonnige jeugd

De glanzende gulden

Vrij naar het Engels door Thelma J. Harrison

JANTJE keek met grote, verlangende ogen naar de nieuwe, blinkende gulden die zijn zusje Toos in haar hand had. Vader zei: „Dat is een prachtige nieuwe gulden, zo van de munt!” „En het is de eerste gulden, die ik ooit heb gekregen”, zei Toosje. „Zelf verdiend”, verbeterde moeder haar.

„Ik wou dat ik ook zo’n mooie gulden had”, zei zesjarig Jantje. „Zou ik ook zo’n mooie gulden kunnen verdienen, moeder?”

„Ja zeker, Jan, niet ineens, zoals Toosje heeft gedaan, maar bij stukjes en beetjes, begrijp je wel?”

Jantje’s ogen begonnen te glinsteren.

„Als ik nu eens boodschappen voor u deed en voor mevrouw Jansen en voor mevrouw Mol en jullie gaven me dan een gulden daar voor?”

„Ho, ho, ventje”, lachte vader, zo gauw gaat dat niet, moeder zal je heus geen gulden geven voor een boodschap en mevrouw Jansen en mevrouw Mol ook niet. Ik zal je eens wat vertellen. Jij gaat boodschappen doen, dat is prachtig. Voor elke boodschap krijg je..... nou, wat denk je?”

„Een cent”, zei Jantje aarzelend. De kleine jongen dacht: „Als een gulden teveel is, dan maar wat minder.

„Daar wil ik wel aan, Jantje”, lachte moeder. „Kijk, als je nu deze brief naar de post brengt en op de terugweg bij de kruidenier een pond suiker voor mij meebrengt, dan krijg je van mij een stuiver”.

„Hoeveel stuivers moet ik dan verdienen, mams, om een gulden te krijgen?”

„Twintig, Jantje“, twintig maal een brief wegbrengen en twintig maal naar de kruidenier“, zei Toos, met een knipoogje naar moeder.

„Twintig maal!“ zuchtte Jantje, „dat is een heleboel, hè?“

„Toosje plaagt je maar een beetje, je kunt nog veel meer doen, Jantje en als je goed je best doet, verdien je ook wel eens een dubbeltje en misschien wel een kwartje“. „En ook wel eens een cent“, zei vader. „Ik ga een gulden verdienen“, juichte Jantje. „Geef me de brief maar, mams en de stuiver!“.

„Die krijg je, als je hem verdiend hebt, jongetje. Hier heb je geld voor de suiker en ga nu maar gauw“.

Van nu af aan knapte Jantje allerlei kleine werkjes op.

Hij bracht voor moeder brieven naar de post, harkte de tuinpaden aan voor vader, begoot de bloemen, veegde het straatje schoon voor het huis van mevrouw Jansen, waar een straatjongen de vuilnisemmer had omgeschopt, en deed de afval weer netjes in de emmer. En voor mevrouw Mol, die moeilijk kon bukken, omdat ze zo'n last van reumatiek had, knipte hij de grasranden netjes bij.

Moeder had Jantje een mooi doosje gegeven, waar hij al zijn verdiende centjes, stuivers en dubbeltjes in deed. Op een goede dag ging hij er mee naar zijn moeder en zei: „Nou heb ik vast wel genoeg voor een zilveren gulden“.

„Zou je denken, Jan?“ zei moeder. „Laten we maar eens gaan tellen“. Jantje stortte het geld op de tafel uit en samen gingen ze tellen.

„Een kwartje, drie dubbeltjes, vier stuivers en twaalf centen, dat is samen zeven en tachtig cent. Nee, Jantje, je bent er nog niet, mijn jongen, er ontbreken nog dertien centen aan.“

„O“, zei Jantje luchtig, „die heb ik zo verdiend!“

„Dat denk ik ook“, zei moeder, „doe maar goed je best en als je al het geld bij elkaar hebt, zal vader naar de bank gaan en alles inwisselen voor een prachtige nieuwe gulden“.

En Jantje knapte nog een paar karweitjes op en al heel gauw daarna toonde hij vol trots zijn schat aan vader.

„Goed zo, mijn jongen, dat is nu eerlijk verdiend geld, daar mag je nu trots op zijn, hoor. Morgen ga ik daar een mooie gulden voor vragen, geef maar hier je doosje“.

Jantje wachtte de volgende dag vol ongeduld op de terugkomst van zijn vader. Wat duurde die dag lang vandaag!

Maar eindelijk: daar kwam vader het tuinhek binnen.

„Hebt u de gulden, vader?“ riep Jantje hem al uit de verte toe.

„Nou en of“, zei vader. „Hier, dat is voor jou, kijk maar eens goed.“ Vader gaf Jantje het doosje, waarin hij zijn eigen verdiende geld zo trouw had bewaard, weer terug.

Jantje opende het doosje en daar zag hij een spiksplinternieuwe gulden op een laagje rose watten liggen, die moeder er stiekum in had gelegd. Het was moeilijk te zeggen, wat heller glansde: die gulden of Jantje's

ogen. Hij nam de gulden er uit en bekeek hem aan alle kanten. Wat een prachtige gulden en die was nu helemaal van hem, zelf verdiend! Hij ging er mee naar moeder, liet hem aan Toosje zien, aan mevrouw Jansen en aan mevrouw Mol en allen wensten hem van harte geluk met zijn bezit.

„Wat een mooie gulden heb je daar”, zei mevrouw Mol. „En wat ga je daar nu voor kopen?”

„Ik ga er niets voor kopen”, antwoordde Jantje, „ik bewaar hem, ik vind hem veel te mooi.”

En zo bewaarde Jantje zijn gulden in het doosje, dat moeder hem had gegeven. Steeds, als hij van school kwam, deed hij het open om zeker te zijn, dat de mooie zilveren gulden daar nog lag en om hem steeds weer te kunnen bekijken. En als grootvader en grootmoeder op bezoek kwamen, moesten die hem ook zien en Jantje vertelde dan, hoe hij hem had verdiend.

Op zekere dag zei moeder: „Volgende week vrijdag is vader jarig”. „Hebben we dan een taart met kaarsjes er op, moeder?” vroeg Toosje. „Ja zeker en we geven vader allemaal een cadeautje van ons eigen verdiende geld”.

„Ik heb al een geschenk voor vader”, zei Toosje.

„Ik ook”, zei moeder.

„En ik ga er een voor vader kopen”, zei Jantje, een echt fijn cadeautje. Ik heb twee dubbeltjes en een stuiver, daar ga ik iets bijzonders voor kopen.”

Vader's verjaardag kwam steeds nader. Nog vier dagen, nog drie, nog twee, nog één en nog had Jantje niets voor vader kunnen vinden. Toen bedacht hij dat hij misschien zelf iets had om vader voor zijn verjaardag te geven. Hij zocht in zijn gereedschapskist. Vader leende wel eens zijn schroevendraaier met het mooie amberkleurige handvat, maar Jantje vond hem toch niet mooi genoeg voor vader's verjaardag. Al zoekende naar iets bijzonders voor vader, stuitte hij op de doos met de gulden. Hij opende die en dacht: „Wat is het toch een bijzonder mooie gulden”. En nauwelijks had hij dit tot zichzelf gezegd, of een wonderlijke gedachte kwam bij hem op. Vlug sloot hij de doos en liep er mee naar zijn moeder.

„Moeder, ik weet al wat ik vader voor zijn verjaardag zal geven”.

„Goed zo, mijn jongen, vertel me maar eens gauw wat het is”.

„Dit”, zei Jantje, haar de doos met de gulden voorhoudend.

„Maar Jantje, dat is je zilveren gulden!”

Jantje's gezicht betrok.

„Denkt u, dat vader het niet goed genoeg vindt?”

„O ja, zeker wel, maar je hebt zo hard gewerkt om die gulden te krijgen en wil je die nu heus weggeven?”

Jantje's gezicht klaarde op. „O ja, ik wou vader iets bijzonders geven en ik heb gedacht en gedacht en nu vind ik, dat die gulden het bij-

zonderste ding is, dat ik hem kan geven.”

„Het is een prachtig cadeau”, zei moeder. „En vader zal er wat blij mee zijn.”

„Ja, en nu ga ik dit doosje mooi inpakken. Hebt u mooi papier en lint voor me, mams?”

Moeder hielp haar jongen met het inpakken van het doosje en maakte met een rood lint een mooie strik op het deksel.

De volgende morgen, toen allen aan het ontbijt zaten, legde Jantje zijn geschenk bij het bord van zijn vader en zei: „Hier is een cadeautje voor u en u raadt nooit wat er in zit.”

„Wel, wel, zei vader, wat zou dat kunnen zijn?”

„Ik denk dat het een dasspeld is”, zei Toosje.

„Ik zal er maar niet naar raden”, zei vader. „Ik zal het open maken.”

Voorzichtig ontdeed vader het doosje van het mooie gestrikte lint en het glanzende papier en toen hij het had geopend, schoten de tranen hem in de ogen. Daar, op het zachte rose wattendek lag een blinkende nieuwe gulden. Het was alsof hij heller blonk dan tevoren, als het ware met een licht, dat van binnen uit kwam.

„Maar mijn jongen toch”, zei vader met ontroerde stem. „Je hebt mij je zilveren gulden gegeven!”

„Vind u hem goed genoeg?” vroeg Jantje.

„Goed genoeg, goed genoeg?” zei vader. Het is het mooiste geschenk dat je me ooit hebt kunnen geven. Het allermooiste. Ik zal die gulden altijd bewaren en steeds wanneer ik hem zie, zal ik mij deze verjaardag herinneren en de lieve jongen, die mij dit geschenk heeft gegeven. Het is een prachtige gulden”.

„Ja, een prachtige gulden”, zei moeder. Het is een gulden, waar de liefde ons uit tegenganst.

Oom Kees.

tot het handhaven van de goede zeden, met betrekking tot het kiezen van een levensgezel(lin) of tot het huiselijk leven dat wij hebben. Als liefkozen tot zonde leidt en een gebroken hart, een gebroken leven tot gevolg heeft, is reinheid dan een onderwerp, dat vermeden moet worden?

Wanneer de omgang met „vlotte” lieden tot verkering leidt met de verkeerde persoon, wat op zijn beurt op een ongelukkig huwelijk uitloopt, met als gevolg ontrouw, teleurstelling en scheiding, kan men dan teveel zeggen van de omgang met reine mensen?

Indien een kop thee of koffie aan de ontbijttafel minachting voor het Woord van Wijsheid meebrengt en kinderen, grootgebracht met die minachting zich aan roken en drinken gaan overgeven, kan men dan teveel zeggen over het kwaad, dat koffie en thee teweeg brengen?

Ouders, die menen dat op het Woord van Wijsheid teveel nadruk wordt gelegd, en het hier en daar wat verdraaien, zullen spoedig tot de ontdekking komen, dat de kinderen mee gaan draaien. Maar niemand weet hoever zij daarmee gaan. De ouders zeggen misschien: „Ik weet waar ik moet stoppen”. Maar weten de kinderen dat ook?

De vader die zijn zoon leert roken, doet zijn kind onherstelbaar kwaad. De moeder, die haar gezin voorhoudt, dat het Woord van Wijsheid er niet zo op aan komt, zaait wind en zal storm oogsten.

Wanneer wij zeggen, dat wij teveel over het Woord van Wijsheid horen, zeggen we, dat wij teveel over de weg naar geluk horen.

Wanneer wij zeggen, dat aan het Woord van Wijsheid een plaats wordt toegekend, die zijn belangrijkheid te boven gaat, dan zeggen wij dat de Heer onrechtvaardig is door Zijn Heilige Geest alleen naar diegenen te zenden, wier lichamen rein zijn.

Wanneer wij zeggen, dat wij teveel over het Woord van Wijsheid spreken, dan zeggen wij, dat wij teveel tegen de grondoorzaken prediken van echtscheiding, jeugdmisdrijven en andere ernstige misdaden, die de natie heden ten dage overspoelen. Officiële rapporten vermelden, dat de meeste moorden en diefstallen, de meeste misdrijven in het algemeen door jonge mensen worden begaan, en dat de meeste misdadigers drinken en roken. Kunnen wij dan teveel zeggen om onze jonge mensen tegen het betreden van het pad der ondeugd te beschermen?

APR 18 1958
 GENEALOGICAL SOCIETY
 OF THE CHURCH OF JESUS CHRIST
 OF LATTER-DAY SAINTS

56895

FEBRUARI 1957

Het bijwonen van Avondmaalsvergaderingen een Noodzakelijk Beginsel van het Evangelie.

Het regelmatig bijwonen van de Avondmaalsvergadering is een noodzakelijk beginsel van het evangelie van Jezus Christus, en geen enkel lid van de Kerk (behalve diegenen die voor speciale Kerkopdrachten zijn aangesteld) kan Gods geboden ten volle houden indien hij zich niet aan dit beginsel houdt.

Een gebod werd in deze bedeling aan de Kerk gegeven dat er van alle leden verlangd wordt dat zij de Avondmaalsvergadering bijwonen. (L. & V. 59 : 8-21).

Een belangrijk deel van het evangelie is gedurende al de bedelingen het eerbiedigen van de Sabbatdagswetten geweest; de Meester heeft voortdurend de ware aanbidders gewaarschuwd „de Sabbatdag te gedenken, om hem heilig te houden” (Exod. 20 : 8). In deze bedeling hebben de leden van de Kerk het volgende gebod ontvangen:

„.....de inwoners van Zion moeten ook de Sabbatdag vieren en heilig houden.” (L. & V. 68 : 29) De leiders van de Kerk zeggen dat het bijwonen van de Avondmaalsvergadering een hoogste vereiste is voor het vieren van de Sabbatdag. Overdenk de volgende oogmerken met betrekking tot deze vergaderingen:

Ten eerste: Een zeer belangrijke reden voor het bijwonen van de Avondmaalsvergadering is het gehoorzaamheid betonen aan Gods gebod. Tijdens de grote vergadering in de hemel, verkondigde Jezus dat één van de voornaamste doeleinden van de sterfelijkheid zou zijn het zien of Gods kinderen „.....alles willen doen, wat de Here, hun God, hun ook moge gebieden.” (Abraham 3 : 25).

Ten tweede: Leden van de Kerk behoren de Avondmaalsvergadering elke week bij te wonen om aan het Avondmaal deel te nemen en hun verbond, om Gods geboden te onderhouden, te vernieuwen.

Ten derde: Aan diegenen die de Avondmaalsvergadering week in week uit bijwonen wordt het gezelschap van de Geest van de Here beloofd om hen te helpen zichzelf „.....onbesmet van de wereld.....” te houden (L. & V. 59 : 9)

Ten vierde: Leden van de Kerk wonen de Avondmaalsvergadering bij met het doel om God te aanbidden. De geest van God is daar aanwezig om hun geestelijke levens te verjongen.

Ten vijfde: Alle Heiligen der Laatste Dagen behoren de

Avondmaalsvergadering regelmatig bij te wonen om zich beter op de hoogte te stellen van de leerstellingen van de Kerk, zoals ons werd geboden. (Lees L. & V. 88 : 77-78)

Ten zesde: Diegenen die de Avondmaalsvergaderingen bijwonen blijven op de hoogte van hetgeen er in de Kerk plaatsvindt.

Ten zevende: Avondmaalsvergaderingen geven een ideale gelegenheid voor de leden om beter met elkander bekend te raken, om kameraadschap te bevorderen en om een diepere liefde voor elkan-

eenheid onder de Heiligen tot stand te brengen.

Ten achtste: Eens per maand wordt de Avondmaalsvergadering gewijd voor het geven van getuigenissen. Diegenen die er aan deelnemen versterken hun getuigenissen en vernieuwen hun besluit om de Here vlijtiger te dienen.

Aangezien het bijwonen van de Avondmaalsvergaderingen een noodzakelijk beginsel van het evangelie van Jezus Christus is, zullen de zoekers naar het eeuwige leven hun voordeel doen met hun gelegenheden om gehoorzaamheid te betonen aan dit belangrijke gebod.

DE VRAAG *van de maand*

door Joseph Fielding Smith.

BIDDEN EN VASTEN.

VRAAG:

Hoe oud is de wet van bidden en vasten? Wij weten, dat het in de dagen van de Heiland bestond. Was het ook een wet in het oude Israël? Wanneer werd het in deze bedeling als een gebod gegeven en wanneer en waarom werd de dag gewijzigd van Donderdag in de eerste Zondag van iedere maand?

ANTWOORD:

Wij mogen als zeker aannemen, dat het vasten een godsdienstige gewoonte is, die van het begin der tijden tot ons is gekomen en altijd samen ging met gebed. Er zijn talloze gewoonten en praktijken die in oude tijden gebruikelijk waren en waarvan de kennis zo algemeen was, dat hun oor-

sprong uit het oog werd verloren. Wij kunnen dan ook niet de tijd of de plaats noemen, waar het eerste gebod voor het vasten werd gegeven. Het was sedert de vroegste tijden in zwang en in het Oude Testament worden talrijke gebeurtenissen beschreven, die er op wijzen, dat het niet alleen een wel gevestigde gewoonte onder de ware aanbidders van de God-

heid was, maar ook onder de heidense naties. Dit alles wijst op de ouderdom van het vasten, dat, naar wij mogen aannemen, aan Adam werd geopenbaard.

Wij leren van de profeet Jesaja dat vasten en bidden door de Here geboden waren. Wegens de verdraaiing van dit gebod bestraft Jesaja Israël en tracht het tot gehoorzaamheid terug te brengen. Hij zegt:

Roep uit de keel, houd niet in, verhef uwe stem als een bazuin, en verkondig mijn volk hunne overtreding, en het huis Jakobs hunne zonden; hoewel zij Mij dagelijks zoeken, en eenen lust hebben aan de kennis mijner wegen, als een volk, dat gerechtigheid doet en het recht zijns Gods niet verlaat, vragen zij Mij naar de rechten der gerechtigheid, zij hebben lust tot God te naderen, zeggende: Waarom vasten wij en Gij ziet het niet aan, waarom kwellen wij onze ziel, en Gij weet het niet? Zie, ten dage, wanneer gij lieden vast, zoo vindt gij uwen lust, en gij eischt gestrengelijk al uwen arbeid.

Zie, tot twist en gekijf vast gij lieden, en om goddelooslijk met de vuist te slaan; vast niet gelijk heden, om uwe stem te doen horen in de hoogte.

Zou het zulk een vasten zijn, dat Ik verkiezen zou, dat de mensch zijn ziel eenen dag kwelle, dat hij zijn hoofd kromme gelijk eene bieze, en een zak en asch onder zich spreide? Zoudt gij dat een vasten heeten, en eenen dag den Heere aangenaam?

Is niet dit het vasten, dat Ik verkieze: dat gij losmaakt de knopen der goddeloosheid, dat gij ontdoet de banden des juks, en dat gij vrij loslaat de verpletterden, en alle juk verscheurt?

Is het niet, dat gij den hongerige uw brood mededeelt, en de arme verdrevenen in huis brengt; als gij een naakte ziet, dat gij hem dekt, en dat gij u voor uw vleesch niet verbergt?¹⁾

Hier verklaart Jesaja duidelijk de bedoeling van het vasten. Het behoorde te worden gedaan met een verslagen geest, een nederig gemaakt hart, voor den Heer. Het kwade moest worden nagelaten en het gebed opgezonden met de belofte de hongerigen te spijzigen, de naakten te kleden en de verdrukten in vrijheid te stellen. Indien zij dat willen doen, „dan”, zo zegt de Here, „zal uw licht voortbreken als de dageraad, en uwe genezing zal snellijk uitspruiten, en uwe gerechtigheid zal voor uw aangezicht henengaan, en de heerlijkheid des Heren zal uwe achtertocht wezen”.²⁾

Israël had het vasten echter verdraaid en zich het verwijt van Jesaja en van den Heer op de hals gehaald.

Het gehele Oude Testament door vinden wij de bewijzen van het waarnemen van vasten en bidden. Twee voorbeelden daar van zullen hier genoemd worden. Het eerste voorbeeld is de geschiedenis in het boek Esther. In 't kort is zij deze: Haman, een vijand van de Joden, dwong de koning

¹⁾ Jesaja 58 : 1-7

²⁾ Ibid 58 : 8

een bevel uit te vaardigen, dat alle Joden in zijn koninkrijk moesten worden gedood. Deze wet kon niet worden herroepen. Esther, de koningin, zond een verzoekschrift naar alle Joden, zeggende:

„Ga, vergader alle Joden die te Susan zijn en vast voor mij, en eet of drinkt niet in drie dagen, des nachts noch des daags; ik en mijne jonge dochters zullen ook alzoo vasten; en alzoo zal ik tot den koning ingaan. hetwelk niet naar de wet is. Wanneer ik dan omkom, zoo kom ik om.³⁾ Haar smeekbede tot de koning vond geen gehoor. Hij kon het decreet niet wijzigen, hij kwam er aan tegemoet door de Joden toe te staan zich te wapenen en zich te verdedigen.

Het andere sprekende voorbeeld wordt in het boek Daniël vermeld. Toen de samenspanners plannen tegen Daniël hadden beraamd en hem in de leeuwenkuil hadden doen werpen en toen de koning hem wilde bevrijden, zeiden zij: „Weet, o koning! dat der Meden en der Perzen wet is, dat geen gebod noch ordinatie, die de koning verordend heeft, mag veranderd worden.⁴⁾

Toen ging de koning naar het paleis en overnachtte nuchteren, en liet geen vreugdespel voor zich brengen, en zijn slaap week verre van hem.⁵⁾ Ook Daniël zocht den Heer in gebed en vasten.⁶⁾

³⁾ Esther 4:16

⁴⁾ Daniël 6:16

⁵⁾ Daniël 6:19

⁶⁾ Daniël 9:3

In het Nieuwe Testament zijn eveneens vele voorbeelden van vasten en bidden. In zijn bergrede zeide Jezus: „En wanneer gij vast, toont geen droevig gezicht gelijk de geveinsden, want zij mismaken hunne aangezichten, opdat zij van de menschen mogen gezien worden, als zij vasten. Voorwaar Ik zeg u, dat zij hun loon weg hebben. Maar gij, als gij vast, zalf uw hoofd en wasch uw aangezicht, opdat het van de menschen niet gezien worde, als gij vast, maar van uwen Vader, die in het verborgen is; en uw Vader, die in het verborgen ziet, zal het u in het openbaar vergelden.⁷⁾

Vasten en bidden in deze bedeling des tijds zijn uit oude tijden tot ons gekomen. Sedert de oprichting van de Kerk is het beginsel van vasten in de geest van gebed een gebod des Heren geweest.⁸⁾

Met betrekking tot het kiezen van een bepaalde dag in de maand, hebben wij het volgende uit een toespraak van de President Brigham Young, die hij de 8e December 1867 hield.

„Gij weet, dat de eerste Donderdag van elke maand een vastendag is. Hoevelen van u weten de oorsprong van die dag? Alvorens de tienden waren ingesteld, werden de armen ondersteund door giften. In Kirtland gingen zij naar Joseph de Profeet en vroegen om hulp. Hij zeide, dat er een vastendag moest zijn en aldus werd besloten.

⁷⁾ Matth. 6:16-18

⁸⁾ L. en V. 59:8-13, 88:76, 119

Deze zou eens in de maand worden gehouden, zoals het nu is, en alles wat anders gedurende die dag zou worden gegeten, moest naar de vastenvergadering worden gebracht en de persoon, die met de verzorging van de armen was belast, ter hand worden gesteld. Indien wij dit nu getrouwelijk zouden doen, denkt u dat de armen nu gebrek zouden hebben aan meel, aan boter of kaas, aan vlees of suiker, of wat ook? Neen, er zou meer zijn dan alle armen onder ons zouden kunnen gebruiken. Het volgen van deze koers is economisch beleid, verzorg dus onze arme broeders en zusters beter dan tot dusver werd gedaan. Laat dit in onze kranten zetten. Laat de mensen weten dat de eerste Donderdag van iedere maand een vastendag is, dat alles wat voor vaders, moeders, kinderen en bedienden die dag zou worden gegeten, aan de Bisschop moet worden gegeven voor het onderhoud van de armen. Ik wil mijn deel bijdragen even goed als de anderen. En als er in mijn wijk geen armen zijn, zal ik het geven aan wijken waar ze wel zijn. Indien de zusters kamers willen zoeken voor de zusters, die verpleging behoeven en voor hen willen zorgen, zult ge ontdekken dat gij meer troost en vrede in uw hart zult hebben en uw geest meer levensvreugde zal afstralen. De Bisschoppen moeten, door middel van hun huisbezoekers, toezien dat ieder gezin in hun wijken, dat daartoe in staat is, datgene voor de armen afstaat wat het gewoon is dage-

lijks te nuttigen”.

De gewoonte om vastenvergaderingen op Donderdag te houden werd in Nauvoo voortgezet en ook na de komst van de Kerkleden in het Rotsgebergte. Ik herinner mij de tijd dat sommige handelaren hun winkels sloten en deze aankondiging plaatsten: „Gesloten vanwege vastenvergadering”.

De wijziging van de eerste Donderdag in de eerste Zondag van de maand kwam als volgt tot stand. Hyrum M. Smith, die later een lid van de Raad der Twaalven werd, was in 1896 zendeling in New Castle, Engeland. Op de vastendag moesten de Kerkleden vrijaf nemen met derving van loon. Sommigen van hen werkten in de kolenmijnen. Voor zij naar de vergadering konden gaan, moesten zij naar huis om zich te wassen en te verkleden, wat veel tijd- en geldverlies betekende. Hyrum schreef aan zijn vader, President Joseph F. Smith en vroeg waarom, onder deze omstandigheden, de vastendag niet een Zondag kon zijn in plaats van Donderdag. President Smith nam de brief mee naar de vergadering van het eerste Presidentschap en de apostelen en las hem daar voor. In de notulen van deze vergadering, gehouden 5 November 1896, werd vastgelegd, dat er geen diensten meer zouden zijn in de Tabernakel op de eerste Zondag van de maand, en dat de heiligen het voorrecht zouden hebben om in hun eigen vergaderhuizen ten twee uur 's middags een vastenvergadering te houden.

ONDER DE Ponco-Indianen

door William C. Staines

(Slot)

DE oude Fransman zocht mij die morgen op en deelde mij mede, dat er een groot „hondenfeest” op touw werd gezet. Ik zeide hem, dat ik geen hondevlees kon eten en het dorp uit zou gaan totdat alles voorbij was.

Hij gaf mij de raad dat niet te doen, want dan zouden de opperhoofden zeker boos op mij worden, want ik zou wel gauw een uitnodiging ontvangen.

Hij vertelde mij ook, dat de honden, die zij bereiden, geen gewone honden waren.

Deze eetbare hond wordt speciaal voor de tafel gevoed en opgekweekt. Vaak had ik de vrouwen krulharige hondjes in zakken op hun rug zien dragen en gezien hoe zij met gekookt vlees en bouillon werden gevoed. Deze dieren werden, zoals ik nu vernam, voor de „grote feesten” bestemd.

Tegen de middag ging een van de opperhoofden het dorp door om de gasten uit te nodigen, er bij zeggende, dat de maaltijd uit noodah warratta (hondevlees) zou bestaan.

Toen ik de tent binnenkwam, vond ik alle bezoekende opperhoofden bijeen, aan weerszijden van het Ponca opperhoofd geschaard. Aan zijn rechterzijde lag een groot veren kussen en op een

van de einden daarvan zat Warbah-hoota.

Zodra ik binnen was en aan hem en de andere opperhoofden was voorgesteld, schudden zij mij de hand, zeggende: „Ah, how cuggee?” (Hoe maak je het, vriend?) Daarna werd ik uitgenodigd op de andere helft van het kussen plaats te nemen.

Vervolgens werd de vredespijp tevoorschijn gehaald, terwijl ons hondediner in grote ketels voor ons werd gekookt.

Ik herinner mij nog goed de gevoelens die mij toen bezielde; ik had veel liever willen vasten dan feesten.

Na de rookpartij werd de ketel van het vuur genomen en de inhoud (vier honden) in één grote schaal gelegd. Onze gastheer sneed voor en gaf elk van ons een stuk en nadat een lang gebed was uitgesproken, nam de maaltijd een aanvang.

Ik had mij het eten van een hond vaak voorgesteld, maar nooit gedacht, dat ik dat werkelijk eens zou doen, maar hier was ik met de vertegenwoordigers van twee stammen, die hondeneters waren, samen op een hondenfeest en wanneer men hen zag eten, zou men denken, dat zij honger hadden als een paard.

Het opperhoofd had mij het beste

deel gegeven. Ik proefde er van, niet anders verwachtende, dan dat het erg sterk zou zijn, maar tot mijn verwondering deed het mij veel aan geroosterd varkensvlees denken en daar ik honger had, at ik het meeste van wat mij werd aangeboden, op.

Na de maaltijd ging de vredespijp weer rond en onderwijl stelde men mij vragen over de geschiedenis van mijn volk, over onze reizen, en onze godsdienst, welke vragen ik op dezelfde wijze beantwoordde als toen de Ponca's mij ondervraagden.

De Sioux schenen aandachtig te luisteren en ingenomen te zijn met mijn antwoorden. Zij nodigden mij uit hen ter gelegener tijd te komen bezoeken.

De twee stammen konden het goed met elkander vinden en nadat het handelen beëindigd was, gingen de Sioux weer naar hun jachtgronden, terwijl wij ons gereed gingen maken om de terugweg naar het kamp van de Heiligen te gaan, ongeveer twee honderd mijlen verwijderd.

Het was nu midden januari 1847. De ziekte, waaraan ik leed, had mij bijna geheel verlaten, ofschoon ik nog een pijnlijke plek aan mijn rechterzij had, ter grootte van een handpalm.

Wij reisden aan een stuk door en stopten zo nu en dan alleen langs de weg, waar onze geheime bewaarplaatsen waren om die te openen en er het vlees en de half geprepareerde mantels uit te halen, die wij daar op de heenweg hadden verborgen.

Zowel de mantels als het vlees

bleken in uitstekende staat te zijn.

Deze vleesballen, zoals ze worden genoemd, waren groot en wogen elk zeventig tot honderd pond en bestonden uit lagen van driekwart duim dik, welke boven het vuur of in de zon waren gedroogd.

De eerste stukken zijn rauw of gekookt zeer goed te eten, de ruwe stukken worden op een steen fijn geklopt en tegelijk met het merg uit de beenderen van de bison en de eland gegeten. Het geheel is zeer smakelijk.

Langs de rivier trekkende, zag ik jonge Indianen, die goed met pijl en boog om konden gaan, vis schieten. Ik zag hen vaak in het water staan en op de vissen schieten, wanneer die langs kwamen. Een van hen, een scherpschutter, ving op die manier zeventien vissen van behoorlijke afmeting in twee uur.

De Indiaanse manier om vis te koken verschilt geheel van de onze. Zij leggen eerst een groot houtvuur aan en zorgen daarbij voor een flinke hoeveelheid hete as. Dan wikkelen zij de vis in schoon, nat gras, leggen die onder de as, voegen nog meer hout toe en laten alles zo liggen totdat de vis gaar is, wat een of twee uur duurt, al naar de grootte. Deze bereidingswijze moge vreemd schijnen, maar het bleek een zeer goede te zijn: de vis smaakte beter dan wanneer zij met spek of boter was bereid.

Tegen het midden van februari waren wij tot binnen de negentig mijl van het winterkwartier van

mijn broeders gekomen en ongeveer zestig mijl verwijderd van waar de Ponca's met de Fransen handel plachten te drijven. Deze mannen zouden de Indianen ongeveer de eerste maart ontmoeten en twee snelle Indianen werden uitgezonden om deze handelaars met hun goederen te ontmoeten en hen te vertellen waar de Indianen zouden zijn om zaken met hen te doen. Enige van de opperhoofden wilden graag, dat mijn broeders tegelijkertijd goederen van hen zouden kopen en opdat zij tijd en plaats zouden weten, verzochten zij mij naar hen toe te gaan en hen in te lichten. Ik stemde daarin toe en de volgende morgen ging ik op weg met een klein stuk bisonvlees, een kleine bisonmantel en mijn geweer.

Ik legde die dag dertig mijl af en tegen zonsondergang zocht ik naar een geschikte plaats om de nacht door te brengen. Ongeveer een halve mijl verder was een nauw ravijn waar ik een hoop droge bladeren onder enige grote bomen vond en daar legde ik mij te ruste.

De volgende dag, bij zonsopkomst, ging ik weer op weg, na God om bescherming voor de dag, die voor mij lag, te hebben gebeden. Het was mooi weer, maar de weg, door de smeltende sneeuw, moeilijk begaanbaar.

Tegen de middag werd ik opgeschrikt door wolvengehuil rechts van mij. Ik keek in die richting en ik zag naar schatting enige duizenden wolven recht op mij afkomen, een kwart mijl van mij vandaan.

Mijn eerste gedachte was: schieten, maar dat was te gevaarlijk. Zou ik er een verwonden, dan zouden ze razend worden en mij zeker aanvallen en verslinden. Snel bad ik God mijn leven te sparen; de wolven waren geen veertig meter meer van mij verwijderd. Toen begon ik uit alle macht te schreeuwen. Niet zodra was ik daarmee begonnen, of zij hielden stil en keken naar mij en ik naar hen. Alle vrees had mij verlaten en zij en ik keken elkaar maar aan. Nadat dit zo enige ogenblikken had geduurd, verdeelden zij zich in twee groepen, de ene groep ging rechts aan mij voorbij, de andere links, mij steeds aankijkende terwijl zij langs mij gingen.

Zodra zij allen waren verdwenen, dankte ik mijn Vader in de Hemel voor Zijn redding. Het was de grootste troep wolven, die ik ooit had gezien of ooit van had gehoord.

Ge kunt u mijn gevoelens niet indenken, tenzij u in soortgelijke omstandigheden hebt verkeerd, waar de dood in zijn gruwelijkste vorm de ene minuut onontkoombaar scheen en het gevaar de volgende minuut volkomen was verdwenen.

Kort voor zonsondergang die dag besloot ik weer een rustplaats voor de nacht te zoeken. Ik had meer dan dertig mijl afgelegd en ik wilde de volgende morgen vroeg op weg gaan om die dag het kamp van de Heiligen te kunnen bereiken.

Terwijl ik door een klein ravijn liep, op zoek naar een geschikt

nachtverblijf, was ik zeer verbaasd een juk ossen te zien grazen op een heuvel dicht bij. Ik kon mijn ogen niet geloven, toen ik ontdekte, dat zij niet alleen tam waren, maar werkelijk aan mijn broeders behoorden.

Dit was zo onverwacht, dat ik schreide van vreugde. De eigenaars van de dieren konden niet ver weg zijn en na de heuvel te hebben beklommen, zag ik op korte afstand een wagen en de rook van een kampvuur. Ik zocht niet langer naar een slaappleats en liep op de wagen toe. Daar zag ik twee broeders, die zeer verbaasd waren mij te zien.

„Maar, broeder Staines, ben jij het? Het is alsof je uit de doden bent opgestaan, want de Indianen hadden ons verteld, dat je kort voor Kerstmis gedood was!“

Beide broeders schudden mij hartelijk de hand en dankten God, dat ik nog in leven was. Ik at met hen het avondbrood. Het was het eerste brood sedert achttien weken. Ik at bijna niets anders en ontdekte weldra, dat ik teveel had genuttigd en als gevolg daarvan leed ik veel pijn gedurende die nacht.

De volgende avond bereikten wij de winterkwartieren van de Heiligen. Het nieuws van mijn komst was weldra bekend en voordat ik uit de wagen kon komen, werd ik door een aantal oude reisgenoten

begroet, die mij hartelijk verwelkomden. Ik heb daarvoor en daarna nooit zoveel handen geschud.

Een aantal broeders nodigde mij in hun huis, maar ik gaf de voorkeur aan een Indiaanse blokhut, totdat ik mij geheel had gewassen en van kleren had gewisseld. Ik was nu vrij van alle pijn, een kleine plek aan mijn rechterzij uitgezonderd.

Aldus eindigde mijn Indiaanse zending, die, ofschoon ik van tijd tot tijd veel pijn had geleden, een zeer belangwekkend deel van mijn leven was.

Door mijn ondervindingen, in deze zending opgedaan, leerde ik meer van God's handelwijze met zijn dienstknechten kennen, wanneer zij alleen zijn.

Ik weet nu zeker, dat Hij onze gebeden hoort en verhoort, altijd en onder alle omstandigheden, wanneer wij Hem vragen op de juiste wijze.

Laat mij, voor ik eindig, dit tot hen, die deze geschiedenis hebben gelezen, mogen zeggen: laat het geloof u nimmer begeven, maar vertrouw op den Heer en volhardt in gebed tot Hem en Hij zal u antwoorden. Indien niet direct, bidt voort en oefent geloof; ik weet, dat ge antwoord zult krijgen en door God zal worden gezegend.

Februari 1957

Ons nieuw O.O.V. Comité.

Hier zijn de leden die ons O.O.V. Comité vormen: 1e rij Elder Gary G. Heninger, Elder John F. Steenblik 2e rij Zuster Annemarie H. Boom, Zuster Lia Strietman, Zuster Willy Scheffers, 3e rij Elder Lawrence Stolk, Broeder Willem van Zoeren, President Lloyd B. Poelman en Zuster Ella May Hulet.

Aan het begin van een nieuw jaar (1957), voelen wij de noodzaak van het vergroten van onze O.O.V. organisatie in deze Zending. Om dit te kunnen volbrengen hebben wij zekere personen gekozen die nu het zo genoemde O.O.V. Comité vormen. Deze nieuwe leden zijn bijzonder geschikt in de roeping waarvoor zij geroepen zijn. Ik zou deze personen graag aan U willen voorstellen. Elder Gary G. Heninger is de Hoofdoverziener, Elder John F. Steenblik de assistent hoofdoverziener, Zuster Annemarie H. Boom de Activiteit Overziener, Zuster Lia Strietman zal steeds de Zendings Bijhoudster voor de Bijenkorfmeisjes zijn, Zuster Willy Scheffers is de Zendings O.O.V. Secretaresse, Elder Lawrence Stolk gaat over de Padvindders, Broeder Willem van Zoeren is het hoofd van de Studie Groep, President Lloyd B. Poelman is de schakel tussen het O.O.V. Comité en het Presidentschap van de Zending en Zuster Ella May Hulet is raadgeefster op muziek gebied. In de toekomst zullen deze comité leden bezoek brengen aan de verschillende O.O.V.s in de Zending. Luister naar hun raad, daar zij komen om U te helpen bij het vervullen

van Uw plichten. Met dit nieuwe Comité, zijn wij nu in staat om vaker met U te kunnen vergaderen en Uw problemen te horen, opdat wij gezamenlijk een oplossing mogen vinden.

Dit is het werk des Heren! Moge Hij ons rijkelijk zegenen en ons voortdurend bijstaan in het volbrengen van de grote doelstellingen van de Onderlinge Ontwikkelings Vereniging.

Elder Gary G. Heninger
Zendings O.O.V. Overziener

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

INGEZESEND:

ten Hove, Jacob Hendrik; 2 december 1956 te Apeldoorn.

Hermann, René; 6 januari 1957 te Haarlem.

de Graaf, Gerrie Johanna; 6 januari 1957 te Haarlem.

de Graaf, Freke Joke; 6 januari 1957 te Haarlem.

GEHUWD:

de Bruijn, Jan Hendrik met Willy Margaretha van der Heide; 10 januari 1957 te Hilversum.

GEDOOPT:

de Ruijter, Albert; 16 december 1956 te Amsterdam.

Ombach-van der Horn, Adriana Maria; 16 december 1956 te Amsterdam.

Verrijzer-Groen, Adriana Maria Geertruida; 16 december 1956 te Amsterdam.

Kostwinder, Berend; 28 december 1956 te Delft.

Kostwinder-Panneman, Diena; 28 december 1956 te Delft.

Kostwinder, Lemmert Okke; 28 december 1956 te Delft.

Kostwinder, Okke Lammert; 28 december 1956 te Delft.

Kostwinder, Hiddo Berend; 28 december 1956 te Delft.

Kostwinder, Harm Dirk; 28 december 1956 te Delft.

Kostwinder, Treintje Hendrika Berendina; 28 december 1956 te Delft.

Swart-Tamsma, Tijtje; 10 januari 1957 te Leeuwarden.

Dijkstra, Alie Jannie; 10 januari 1957 te Leeuwarden.

Meenhorst, Frans; 18 januari 1957 te Rotterdam-N.

Schreuders, Hendrika; 18 januari 1957 te Dordrecht.

Schreuders, Henriëtte Petronella; 18 januari 1957 te Dordrecht.

Wijker, Erna Johanna Hendrika; 10 januari 1957 te Vlaardingen.

Zandee, Eliza; 18 januari 1957 te Dordrecht.

Przewozny-Nieuwenhuijze, Neeltje; 18 januari 1957 te Vlaardingen.

Hermans, Herman Henri; 18 januari 1957 te Rotterdam-N.

Hermans-Pols, Vera Irene; 18 januari 1957 te Rotterdam-N.

GEORDEND:

Swart, Siward; 12 augustus 1956 te Den Haag, als Diaken.

Vermij, Hendrik Jr.; 9 december 1956 te Rotterdam, als Leraar.

van Pelt, Dork; 16 december 1956 te Dordrecht, als Diaken.

Streun, Hendrik; 6 januari 1957 te Eindhoven als Leraar.
van Rosmalen, Bernardus Hendrikus; 6 januari 1957 te Vlaardingen, als Leraar.
Beukhof, Marinus; 13 januari 1957 te Arnhem, als Diaken.
Beukhof, Gerrit; 13 januari 1957 te Arnhem, als Diaken.

OVERLEDEN:

Geirs, Johanna Agatha Vankenhove; 20 december 1956 te Gent.

OVERGEPLAATST:

Read, Lewis G.; van Dordrecht naar Haarlem.
Van Slooten, Don; van Rotterdam naar Amsterdam.
Hart, Darrell H.; van Delft naar Antwerpen als G.P.
Stam, Richard W.; van Amsterdam naar Breda.
Van Oostendorp, Victor; van Rotterdam naar Eindhoven.
Bushnell, E. L.; van Eindhoven naar Rotterdam.
Capener, Homer D.; van Arnhem naar Amsterdam.
Van Ry, Ronald L.; van Breda naar Amsterdam.
Stolk, Lawrence; van Den Haag naar Dordrecht.
Wolthuis, Robert K.; van Leeuwarden naar Vlaardingen als G.P.
Springer, Donald M.; van Antwerpen naar Delft als G.P.
Twitchell, Rulon L.; van Haarlem naar Ede als G.P.
Van Setten, William; van Leeuwarden naar Groningen als D.P.
Gustaveson, Dale L.; van Vlaardingen naar Leeuwarden als G.P.
Cummens, Robert A.; van Amsterdam naar Leeuwarden als G.P. van Harlingen.
Pugh, Alton M.; van Amsterdam naar Arnhem.
Speters, Frans; van Dordrecht naar Den Haag.

VERTROKKEN:

Dirk R. Van Uitert. Aangekomen 12 juli 1954. Vertrokken 12 januari 1957.
Werkzaam geweest: Rotterdam, Leiden, Den Haag, Apeldoorn als G.P.,
Breda, Rotterdam.
Stanley M. Barrett Aangekomen 12 juli 1954. Vertrokken 12 januari 1957.
Werkzaam geweest: Leeuwarden, Rotterdam, Antwerpen, Haarlem als G.P.,
Den Haag, Groningen als D.P.
Lee H. Musgrave. Aangekomen 12 juli 1954. Vertrokken 12 januari 1957.
Werkzaam geweest: Haarlem, Delft, Arnhem, Scheveningen, Zwolle, later
als G.P., Apeldoorn als G.P., Dordrecht.
Dee H. Musgrave. Aangekomen 12 juli 1954. Vertrokken 12 januari 1957.
Werkzaam geweest: Amsterdam, Rotterdam, Dordrecht, Scheveningen,
Enschede als G.P., Gent als G.P., Ede als G.P.

RECTIFICATIE

Onder het hoofd GEORDEND in de „Ster” van januari 1957 staat:
Brinkman, Pieter Gijsbertus Jr.; 18 november 1956 te Den Haag als Ouderling.
Dit moet zijn Diaken.

Acht ge uw taak gering?

„Vader, waar zal ik gaan werken vandaag?“

En mijn liefde vloot warm en vrij:

Toen wees Hij een heel klein plaatsje aan

En zei: „Verzorg dàt voor Mij.“

Ik antwoordde haastig: „O neen! dàt niet!

Dàt, toch, zag een ieder voorbij,

Hoe degelijk mijn taak werd verricht —

Niet dàt kleine plaatsje voor mij.“

En wat Hij toen sprak, het klonk niet streng,

Zijn stem was zacht, van wrevel vrij:

„Mijn kleine, o delf eens diep in je hart,

Zeg, werk je voor hèn of voor Mij?“

Názereth was een plaatsje, dat was maar klein,

Galiléa, gering waart gij!

FRANK I. KOOYMAN

Vrij uit het Engels.

Auteur mij onbekend.